

Arrest

nr. 295 975 van 23 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2003.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 6 april 2019. Op 8 april 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 november 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 24 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt op 16 juli 2021 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

bevestigd voor wat betreft de vluchtelingenstatus en wordt vernietigd voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 april 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in het dorp Landakhel in het district Tagab in de provincie Kapisa. U ging niet naar school en hielp in de boomgaarden van uw familie. Uw vader werkte voor de politie. Hierdoor hadden jullie problemen met de taliban. Uw vader kreeg een dreigbrief van de taliban. Toen hij thuiskwam, werden jullie aangevallen door de taliban. Uw vader werd meegenomen en gedood door de taliban en een deel van jullie huisraad werd in brand gestoken. Twee weken na de dood van uw vader kreeg u een dreigbrief waarin stond dat u zich verplicht moest aanmelden bij de taliban. Twee dagen later kwamen er talibanleden naar uw huis, u zat verstopt, en ze vroegen aan uw moeder waar u was. Uw moeder zei dat u er niet was, waarna ze uw moeder geslagen hebben. Vervolgens contacteerde uw moeder uw oom S., waarna u nog twee dagen bij hem verbleef voor u vertrok uit Afghanistan. Op een onbekende datum, toen u ongeveer veertien jaar oud was, verliet u Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland en enkele onbekende landen naar België. U was ongeveer twee jaar onderweg. Op 8 april 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. U legde initieel geen documenten neer om uw verzoek te staven.

Op 24 december 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze weigeringsbeslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RvV). Hoewel de Raad in navolging van het CGVS geen geloof hechtte aan uw voorgehouden vervolgingsfeiten, vernietigde de RvV de beslissing van het Commissariaat-Generaal op 16 juli 2021 omdat de veiligheidssituatie in het district Tagab verder onderzocht moest worden. Hierna werd uw dossier voor een nieuwe beoordeling naar het CGVS teruggestuurd.

Op 26 juli 2021 bezorgde uw advocaat per e-mail volgende documenten aan het CGVS: een kopie van een politiebade van uw vader, een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van uw taskara, een kopie van een getuigenis opgetekend door de dorpsoudsten, een kopie van een dreigbrief van de taliban en een brief van uw klastitularis in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u op het ogenblik van uw verzoek om internationale bescherming minderjarig was en u een voogd kreeg toegewezen door de dienst Voogdij. Het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal van 30 november 2020 werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-Generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; het persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden in aanwezigheid van uw voogd en advocaat, die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en er werd bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals de algemene situatie in uw land van herkomst. Op (...) april 2021 werd deze voogdij van rechtswege beëindigd aangezien u op die dag meerderjarig werd.

Het CGVS is dan ook van oordeel dat er sindsdien in uw hoofde geen bijzondere procedurele noden verbonden aan de hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige meer kunnen worden aangenomen.

U maakte verder géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden zouden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u verder geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt. Het CGVS kan namelijk geen geloof hechten aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met de taliban in Afghanistan.

Na uw gehoor op 30 november 2021 werden uw asielmotieven ongeloofwaardig geacht omwille van volgende redenen:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u amper iets kan vertellen over het werk van uw vader. U stelt dat hij politieagent was in Tamir Bazaar. U zegt verder niets te weten over zijn werk. Er wordt u verschillende keren gevraagd wat hij deed bij de politie, u zegt steeds dat u het niet weet (CGVS, p. 9-10). U weet niet wie de baas van uw vader was (CGVS, p. 19). Nogmaals gevraagd wat uw vader vertelde over zijn werk, komt u niet verder dan de vage beschrijving: “we worden naar oorlogsgebieden gestuurd en dan moeten we tegen de vijanden van de overheid vechten” (CGVS, p. 19). U heeft geen idee naar welke gebieden uw vader werd gestuurd (CGVS, p. 19). U weet niet hoeveel uw vader verdiende (CGVS, p. 19). U heeft geen informatie en heeft nooit iets gehoord over eventuele problemen die uw vader op zijn werk zou gekend hebben (CGVS, p. 19). U legt bovendien geen enkel document of bewijsstuk neer om het werk van uw vader te staven. Dit is des te opmerkelijker aangezien u nog regelmatig in contact staat met uw familie in Afghanistan en u stelt dat er documenten van uw vader zijn werk in Afghanistan liggen (CGVS, p. 5, 8). U weet echter niet wat voor documenten dit zijn (CGVS, p. 5, 18-19). De verklaring dat uw familie niet weet hoe ze die documenten moet opsturen, is weinig aannemelijk. Ook de toevoeging dat uw familie u niet zou willen helpen met deze documenten op te sturen omdat het te gevaarlijk is, kan niet overtuigen aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw familie u geholpen heeft om het land te verlaten (CGVS, p. 17, 19). Dergelijke vage en uiterst summier verklaringen omtrent het werk van uw vader, roepen ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande.

Tevens kunnen uw verklaringen over de problemen die u en uw familie gekend hebben met de taliban niet overtuigen. U verklaart dat jullie problemen begonnen zijn met een dreigbrief gericht aan uw vader (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p. 19). U slaagt er echter niet in te schetsen wanneer de problemen van uw vader met de taliban begonnen zijn. Volgens uw verklaring heeft hij altijd hetzelfde werk gedaan en nooit een andere job gehad (CGVS, p. 9). U stelt dat uw vader problemen met de taliban kreeg vanaf dat hij begon te werken bij de politie, maar u heeft geen idee hoelang uw vader reeds voor de politie aan het werk was (CGVS, p. 20). U spreekt over een dreigbrief die gericht was aan uw vader waarin de taliban hem vroegen om te stoppen met zijn werk, maar u weet niet wanneer jullie die dreigbrief hebben gekregen (CGVS, p. 20). U heeft tevens geen idee hoe de taliban op de hoogte waren van het werk van uw vader (CGVS, p. 20). Volgens uw verklaringen op het CGVS zou uw vader als gevolg van deze dreigbrief gestopt zijn met zijn werk (CGVS, p. 20). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde u echter dat uw vader niet gereageerd heeft op die dreigbrief (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, stelt u louter dat u dat niet zo gezegd heeft, wat uiteraard niet als verschoningsgrond kan aanvaard worden (CGVS, p. 21). Bovendien is het opvallend dat u geen enkel bewijs van deze dreigbrief heeft neergelegd in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Daarnaast legt u onaannemelijke verklaringen af over de inval van de taliban in jullie huis. U verklaart dat de taliban jullie deuren met bommen hebben laten ontploffen en iets in uw huis hadden gespoten waardoor jullie allen bewusteloos waren, uw vader werd meegenomen en al jullie spullen werden verbrand (CGVS, p. 21-22). Toen jullie wakker werden, zagen jullie dat alle spullen, die op hun plaats stonden in het huis waar uzelf was, in brand waren gestoken (CGVS, p. 26). U weet niet hoe deze brand werd geblust, wat nogal onwaarschijnlijk is als uzelf in een huis lag waarvan alle spullen in brand werden gestoken. Hiermee geconfronteerd wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat ze de spullen allemaal verzameld hadden op een plek en ze daar hadden verbrand (CGVS, p. 26). Dat u, nadat u wordt gewezen op uw onaannemelijke verklaringen, uw verklaringen gewoon wijzigt, kan opnieuw niet overtuigen. Bovendien wordt opgemerkt dat u bij de DVZ verklaarde dat uw vader een week voor uw vertrek ontvoerd werd door de taliban, terwijl u op het CGVS verklaarde dat uw probleem met de taliban pas twee weken na de dood van uw vader is begonnen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p. 22). Dergelijke onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tenslotte verklaarde u dat de taliban u persoonlijk viseren om te rekruteren (CGVS, p. 18). U kreeg, twee weken na de dood van uw vader, een dreigbrief toegestuurd, doch laat u opnieuw na hier enig bewijs van neer te leggen (CGVS, p. 22). U verklaarde tijdens uw spontaan relaas dat de taliban bijna dagelijks naar uw huis kwamen (CGVS, p. 18). Gevraagd of u nog op een andere manier bedreigd werd door de taliban, naast deze dreigbrief, zegt u van niet (CGVS, p. 23). Gevraagd of er iets anders gebeurd is tussen die brief en uw vertrek, antwoordt u opnieuw ontkennend (CGVS, p. 23). Vervolgens wijzigt u deze verklaring en zegt u dat de taliban wel nog langs uw huis zijn geweest om u te zoeken (CGVS, p. 23). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen roepen verdere vragen op. Bovendien hebben de taliban u nooit persoonlijk aangesproken (CGVS, p. 16). U kan tevens niet vertellen wat deze rekrutering precies inhoudt. U verklaart dat u niet weet wat ze met u van plan waren (CGVS, p. 24). U weet niet hoe mensen zich aansluiten bij de taliban (CGVS, p. 24). U stelt dat de taliban u wilden rekruteren omdat u de leeftijd had en ervoor in aanmerking kwam (CGVS, p. 24). Opnieuw gevraagd waarom de taliban precies u willen rekruteren, zegt u dat ze ongeschoolde mensen nodig hebben om zelfmoordaanslagen te plegen (CGVS, p. 25). U antwoordt positief op de vraag of andere jongeren in het dorp ook gerekruteerd werden door de taliban

(CGVS, p. 24). Vervolgens wordt u tot tweemaal toe gevraagd om andere jongens op te noemen, u antwoordt dat u niet weet hoeveel ze er hadden meegenomen en dat u er persoonlijk niemand van kent (GVS, p. 24-25). Dat u enerzijds verklaarde dat jongens van vijftien-zestien jaar in aanmerking kwamen om voor de groepering te werken (CGVS, p. 24), terwijl u er anderzijds niet in slaagde een van deze jongeren te benoemen (CGVS, p. 25), roept verdere vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Hiermee geconfronteerd, zegt u plots dat ze wel een vriend van u uit uw dorp hadden meegenomen (CGVS, p. 25). Dat u uw verklaringen wijzigt nadat u met uw eigen vreemde verklaringen wordt geconfronteerd, kan opnieuw niet overtuigen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat uw familie momenteel nog problemen heeft met de taliban, waaruit aldus niet blijkt dat de taliban heden naar u op zoek zouden zijn (CGVS, p. 26).

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen worden aanzien kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.”

Bovenstaande motivering werd gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 258 349 van 16 juli 2021 en als volgt geapprecieerd: “Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.”

Op 26 juli 2021, 10 dagen na het arrest van de RvV, bezorgde uw advocaat per e-mail een aantal stukken aan het CGVS om het werk van uw vader en de door u voorgehouden vervolgingsfeiten te ondersteunen. In de begeleidende e-mail stelt uw advocaat dat u die stukken reeds hebt ontvangen op 17 januari 2021. Het is evenwel erg vreemd dat u die stukken al begin januari 2021 in uw bezit zou hebben gehad, om die vervolgens niet voor te leggen in het kader van uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS bij de RvV. Dat u tien dagen na het arrest van de RvV plots wel verschillende (kopieën van) documenten voorlegt die uw verklaringen over het werk van uw vader en de vervolgingsfeiten die aan de basis liggen van uw vertrek uit Afghanistan ondersteunen, is erg opmerkelijk. De enveloppe die u neerlegt om aan te tonen dat u wel degelijk post uit Afghanistan hebt ontvangen op 17 januari 2021 is geenszins in staat deze vaststellingen te wijzigen. Op basis van die enveloppe kan immers louter worden aangetoond dat u op die datum post hebt ontvangen uit Afghanistan. Die enveloppe bevat echter geen enkele informatie over welke post of documenten u toen hebt ontvangen. Bovendien zijn alle documenten die u aanbracht kopieën, waarbij moet worden gesteld dat kopieën geen waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Wat betreft de brief van de dorpsoudsten (document 4), die overigens ongedateerd is, moet bijkomend worden opgemerkt dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft en werd opgemaakt om uw verzoek om internationale bescherming te onderbouwen. Dit document kan dan ook niet aanzien worden als een objectieve bevestiging van uw voorgehouden problemen. Ook de kopie van de vervallen politiebade van uw vader (zie document 1) is geenszins in staat de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Dergelijke documenten hebben immers enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Dienaangaande moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het asielrelaas.

Aangaande de door u neergelegde dreigbrief van de taliban dient overigens ook nog het volgende te worden opgemerkt. Uw advocaat wijst er in de begeleidende mail op dat dit de dreigbrief is die uw familie ontving toen u nog in Afghanistan was (mail advocaat van 26 juli 2021). De dorpsoudste las deze brief voor aan u en uw moeder, waarop uw moeder uw vader vroeg om naar huis terug te keren, hetgeen hij diezelfde avond na het ontvangen van de brief nog deed; die nacht vielen de taliban jullie huis binnen, ontvoerden uw vader en vermoordden hem nadien (mail advocaat 26 juli 2021). Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat de inhoud van deze dreigbrief niet te verenigen valt met bovenstaande verklaringen, noch met uw verklaringen op het CGVS. De voorgelegde dreigbrief wordt immers aan u, [O.], zoon van [A.K.], gericht waarna er aangehaald wordt dat uw vader reeds vermoord werd en dat u uw werkzaamheden voor de overheid moet stopzetten als u niet hetzelfde lot wil ondergaan (zie document 5). In dit opzicht is het erg vreemd dat dit de brief is die uw familie ontving voor de moord op uw vader. Verder is het ook een raadsel waarom de taliban u ervan zouden beschuldigen te werken voor de overheid, gezien u enkel uw moeder hielp op de granaatappelplantage en geen gewag maakte van een job bij de overheid (CGVS, p. 13). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat de taliban u in een dreigbrief verplichtten om u bij hen aan te sluiten en dat u vermoord zou worden indien u dat weigerde, ook dit kan echter niet teruggevonden worden in voorgelegde dreigbrief (CGVS 19/14264, p. 22-23). Uw verklaringen en deze van uw advocaat met betrekking tot de dreigbrief en de inhoud van

de dreigbrief zijn dermate onverenigbaar, dat ze de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel maar bekrachtigen.

Uw advocaat wijst verder nog op het feit dat u omwille van uw ongeletterdheid moeilijkheden had tijdens het persoonlijk onderhoud met het vertellen van een samenhangend relaas, hetgeen uw advocaat laat bevestigen door uw klastitularis, meneer [H.] (mail advocaat van 26 juli 2021). Er wordt hierbij eveneens op gewezen dat u zich tijdens het persoonlijk onderhoud niet in een vertrouwde omgeving bevond, waardoor u zich niet kon uitdrukken zoals u wilde (mail advocaat van 26 juli 2021). Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat zowel uw advocaat als uw toenmalige voogd, tijdens en na het persoonlijk onderhoud de kans kregen om eventuele opmerkingen te formuleren met betrekking tot het persoonlijk onderhoud en het verloop ervan, en dat het CGVS geen opmerkingen ontving hieromtrent (CGVS, p. 27). Uw toenmalige voogd liet tijdens en na het persoonlijk onderhoud enkel weten dat u Pashayi spreekt en geen Pashtou, waardoor er sprake zou zijn geweest van vertaalproblemen (nota voogd 18 december 2020 – groene map document 7). Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat u tijdens het persoonlijk onderhoud als reactie op deze opmerking van uw voogd, zelf aangaf dat u wel degelijk Pashtou spreekt en geen Pashayi en u bevestigde ook tot driemaal toe dat u de tolk goed begreep tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 3, 4, 18 en 27). Verder dient opgemerkt te worden dat er tijdens uw persoonlijk onderhoud rekening gehouden werd met uw jonge leeftijd, profiel en maturiteit. U werd overigens gehoord door een gespecialiseerde protection officer die een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen (zie supra).

Uw advocaat wijst eveneens op het feit dat u behoort tot de “Kuchis”, een Afghaanse minderheidsgroep van Pashtou nomaden, en dat hiermee rekening gehouden dient te worden bij de beoordeling. Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat nergens uit uw persoonlijk onderhoud blijkt dat u ooit het slachtoffer werd van discriminatie omwille van uw culturele, sociale of etnische afkomst (CGVS, p. 9, 18, 19 en 25). Tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u evenmin gewag van het feit dat u tot een minderheidsgroep behoort, noch dat u omwille van uw afkomst gediscrimineerd werd (Vragenlijst CGVS, punt 3.5, 3.7 en 3.8; Verklaring DVZ). Uit het EASO rapport van januari 2022 kan overigens niet afgeleid worden dat de taliban de Kuchis viseren of discrimineren, maar dat zij zich bij landconflicten tussen Hazara en Kuchis meestal aan de kant van de Kuchis scharen (pagina 43, zie blauwe map). De loutere verwijzing naar het behoren tot een minderheidsgroep is niet voldoende om uw nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Het is aan de verzoeker om in concreto aan te tonen dat hij of zij omwille van het behoren tot deze groep het slachtoffer werd of kan worden van discriminatie. Hier blijft u in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 30 november 2020 en dus voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen hebben. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, district Tagab, dient onderstaande te worden opgemerkt:

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note

wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat immers na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Tagab van de provincie Kapisa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO

Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen) en “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratieve serieus en zorgvuldig werkt*”.

2.2. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij niet alle gegevens van haar administratief dossier onderzocht heeft. Haar advocaat verstuurde op 26 juli 2021 een gemotiveerde brief met stukken naar het CGVS, echter werd zij niet opnieuw gehoord, er werd nadruk gelegd op het feit dat het kopieën betreffen terwijl verzoekende partij meegedeeld had dat de originele stukken ter terechtzitting neergelegd gingen worden en er werd geen analyse gemaakt van de huidige veiligheidssituatie in Kapisa. Het feit dat verwerende partij niet met alle elementen in het administratief dossier rekening heeft gehouden moet minstens leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Vervolgens gaat verzoekende partij in op de algemene situatie in Afghanistan en stelt dat uit bronnen blijkt dat de politieke situatie en conflictdynamiek in Afghanistan radicaal veranderd zijn toen de Verenigde Staten hun troepen teruggetrokken hebben en citeert hiervoor een arrest van de Raad.

Verzoekende partij legt uit waarom zij de nieuwe documenten, waarover zij reeds in januari 2021 beschikte, pas heeft neergelegd in juli 2021. Zij veranderde namelijk van advocaat omdat zij de eerste niet vertrouwde. Hierdoor duurde het even voor deze documenten integraal aan de Raad overgemaakt konden worden. Bovendien was zij tot 30 april 2021 nog minderjarig wat een bijkomend element is dat in rekening genomen moet worden. Zij benadrukt nogmaals dat het originele documenten betreffen.

Vervolgens gaat zij in op haar specifieke situatie in geval van terugkeer naar Afghanistan. Ten eerste benadrukt zij dat de vaststellingen gemaakt door het CGVS in de vorige beslissing niet meer allemaal actueel zijn aangezien zij bijkomende documenten heeft neergelegd en haar feitenrelaas in detail heeft proberen uitleggen in een mail van haar advocaat. Ten tweede bestaan er volgens haar wel elementen die erop wijzen dat de gewijzigde toestand in Afghanistan een impact heeft op haar persoonlijke situatie gezien haar bijzonder profiel. Het profiel bestaat uit verschillende elementen:

- zij verblijft reeds meer dan drie jaar in België en al vier jaar in Europa, waardoor zij als verwesterd gepercipieerd zal worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Zij verwijst in het kader hiervan naar een arrest van de Raad. Verzoekende partij werd beïnvloed door Belgische gewoonten, Belgische jeugd en Belgische mode. Zij gedraagt zich als een jonge westerling. De Taliban tolereren dit niet waardoor zij

vervolgd zal worden. Daarnaast stelt zij, onder verwijzing naar een rapport van ASYLOS, dat zij ook als afgewezen asielzoeker zal moeten terugkeren;

- haar vader werkte voor de politie wat haar in groot gevaar brengt in geval van terugkeer aangezien de taliban mensen die voor de voormalige overheid werkten als doelwit hebben.

Hierna gaat verzoekende partij in op de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zij wijst op de onzorgvuldige analyse van de veiligheidssituatie in Kapisa, onder verwijzing naar een arrest van de Raad, en dat verwerende partij deze niet onderzocht heeft. Er werd geen rekening gehouden met het bijzonder profiel van verzoekende partij. Vervolgens gaat verzoekende partij in op zowel de socio-economische en humanitaire situatie als de veiligheidssituatie. In het kader hiervan citeert zij nogmaals een arrest van de Raad. Zij concludeert dat het CGVS geen voldoende noch zorgvuldige analyse gemaakt heeft van de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij die voor haar het risico verbonden aan willekeurig geweld verhogen. Zij is namelijk afkomstig van een provincie waar er sprake is van willekeurig geweld, zij kan zich niet ergens anders vestigen, zij was 14 jaar toen zij Afghanistan ontvluchtte en heeft ondertussen meerdere jaren in het Westen geleefd, zij zal bij terugkeer aanzien worden als een teruggekeerde asielzoeker die verwesterd is en haar vader werkte voor de politie. Opnieuw verwijst verzoekende partij naar een rapport van ASYLOS. Zij stelt ten slotte dat de veiligheidssituatie in Kapisa verslechterd is en dat alle districten daar in de handen van de taliban zijn waarbij zij verwijst naar verschillende rapporten.

Verzoekende partij vraagt haar in hoofdorde als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.3. Verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

“3. *Mailbericht van verzoekers raadsman, dd. 26.07.2021, en bijlagen;*

4. *Mailbericht van verzoekers raadsman, dd. 25.03.2022;*

5. *EASO-verslag, Afghanistan Security Situation Update, september 2021;*

[...]

10. *ASYLOS-verslag, COI Repository, 1st September 2021-30th March 2022 ;*

11. *EASO-verslag, Afghanistan Country Focus, January 2022;*

[...]

13; *Brief van verzoekers raadsman, dd. 29.03.2021;”*

3. Nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij op 9 juni 2023 een nota met opmerkingen overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift. In haar nota met opmerkingen verwijst de verzoekende partij naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, april 2022 ;

- COI, “Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;

- “*Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen.*”, mei 2022.

4. Aanvullende nota's

4.1. Op 28 maart 2023 maakt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij volgende bijkomende documenten aanbrengt in het kader van haar verwestering:

“1. *Twee attesten van inschrijving/aanwezigheid – taalles;*

2. *Foto's van verzoeker aan het deelnemen aan een vergadering met andere mensen in België;*

3. *Getuigenis van mevrouw T, Belg.”*

Zij heeft Franse taallessen gevolgd, neemt deel aan gemeenschapsactiviteiten en heeft vrienden gemaakt in de Belgische maatschappij wat getuigt van een goede integratie. Hiermee toont verzoekende partij aan dat zij verwesterd is en als dusdanig gepercipieerd zal worden bij een terugkeer naar Afghanistan. In het kader hiervan verwijst zij naar een arrest van de Raad. Zij stelt niet meer vertrouwd te zijn met de normen, waarden en gebruiken van Afghanistan en nog minder met deze van de taliban.

4.2. Op 29 augustus 2023 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023 ;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. “Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. “Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023.

4.3. Op 7 september 2023 legt de verzoekende partij ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een tweede aanvullende nota neer waarmee zij volgende nieuwe elementen aanbrengt:

- Omslag;
- Originelen van de reeds neergelegde documenten.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving

van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoekende partij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban. Zij werd door de taliban gevraagd om hen te vervoegen nadat zij haar broer vermoordden omdat hij geweigerd had. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

In een arrest van 16 juli 2021 met nummer 258 349 deed de Raad reeds uitspraak over de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging van verzoekende partij. Er werd geen geloof gehecht aan haar asielaanvraag en de vluchtelingenstatus werd haar geweigerd. In de huidige procedure legt verzoekende partij bijkomende stukken neer met betrekking tot haar vluchtrelaas. Deze worden hieronder besproken.

7.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij volgende documenten voor: een kopie van een politiebade van haar vader, een kopie van de taskara van haar vader, een kopie van haar taskara, een kopie van een getuigenis opgetekend door dorpsoudsten, een kopie van een dreigbrief van de taliban en een brief van haar klastitularis uit België.

Per aanvullende nota legde verzoekende partij ter terechtzitting op 7 september 2023 ook originelen neer van de reeds neergelegde documenten.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter, te dezen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak heeft gedaan met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Wat betreft de politiebade van haar vader en de neergelegde taskara's blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude", 14 januari 2021) dat er sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen andersluidende informatie bij. Aan de voorgelegde Afghaanse documenten kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. In het licht van de verklaringen van verzoekende partij en het feit dat zij uitgebreid gehoord werd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, kunnen deze documenten niet volstaan om de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas te herstellen. Het is bovendien opmerkelijk dat de advocaat van verzoekende partij op 26 juli 2021 een mail stuurt waarin documenten bijgebracht worden ter ondersteuning van haar relaas en waarin gesteld wordt dat zij deze documenten reeds sinds 17 januari 2021 in haar bezit had. Waarom deze stukken niet eerder tijdens de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS bij de Raad neergelegd werden, wordt voor verzoekende partij echter niet op dienstige wijze verduidelijkt. Dat zij van raadsman veranderde en tot 30 april 2021 minderjarig was, ontslaat haar niet van de plicht om alle documenten en relevante elementen voor haar zaak zo spoedig mogelijk neer te leggen.

Bovendien blijkt uit een lezing van de neergelegde dreigbrief ook dat de inhoud van deze brief niet overeenstemt met de verklaringen van verzoekende partij. Hierover werd in de bestreden beslissing op pertinente wijze het volgende geargumenteed:

"Aangaande de door u neergelegde dreigbrief van de taliban dient overigens ook nog het volgende te worden opgemerkt. Uw advocaat wijst er in de begeleidende mail op dat dit de dreigbrief is die uw familie ontving toen u nog in Afghanistan was (mail advocaat van 26 juli 2021). De dorpsoudste las deze brief voor aan u en uw moeder, waarop uw moeder uw vader vroeg om naar huis terug te keren, hetgeen hij diezelfde avond na het ontvangen van de brief nog deed; die nacht vielen de taliban jullie huis binnen, ontvoerden uw vader en vermoordden hem nadien (mail advocaat 26 juli 2021). Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat de inhoud van deze dreigbrief niet te verenigen valt met bovenstaande verklaringen, noch met uw verklaringen op het CGVS. De voorgelegde dreigbrief wordt immers aan u, [O.], zoon van [A.K.], gericht waarna er aangehaald wordt dat uw vader reeds vermoord werd en dat u uw werkzaamheden voor de overheid moet stopzetten als u niet hetzelfde lot wil ondergaan (zie document 5). In dit opzicht is het erg vreemd dat dit de brief is die uw familie ontving voor de moord op uw vader. Verder is het ook een raadsel waarom de taliban u ervan zouden beschuldigen te werken voor de

overheid, gezien u enkel uw moeder hielp op de granaatappelplantage en geen gewag maakte van een job bij de overheid (CGVS, p. 13). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat de taliban u in een dreigbrief verplichtten om u bij hen aan te sluiten en dat u vermoord zou worden indien u dat weigerde, ook dit kan echter niet teruggevonden worden in voorgelegde dreigbrief (CGVS 19/14264, p. 22-23). Uw verklaringen en deze van uw advocaat met betrekking tot de dreigbrief en de inhoud van de dreigbrief zijn dermate onverenigbaar, dat ze de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel maar bekrachtigen.”

In dit opzicht kan van verzoekende partij worden verwacht dat zij verklaringen aflegt die in overeenstemming zijn met de documenten die zij ter staving van haar relaas neerlegt. Bijkomend kan nog opgemerkt worden dat de dreigbrief alsook de brief van de dorpsoudsten niet gedateerd is.

De getuigenis van haar klastitularis wordt besproken onder punt 7.4.3.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Aangezien de Raad in het arrest met nummer 258 349 reeds uitspraak gedaan heeft met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas en gezien het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij en dit alles bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partij.

Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

7.3.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift aan dat ze nood heeft aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Een lange periode in het buitenland zal ervoor zorgen dat zij als verwesterd en als slechte moslim beschouwd wordt door de taliban in geval van terugkeer naar Afghanistan.

7.3.2. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegronnd is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte

activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land” (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80). Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z *tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het

Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

7.3.3. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*"— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt

van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *“verwesterd”* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *“verraders”* of *“ongelovigen”*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EU AA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

7.3.4. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij op 8 april 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ongeveer in 2017, op veertienjarige leeftijd, zou de verzoekende partij Afghanistan hebben verlaten. Zij reisde via Iran, Turkije, Griekenland en enkele onbekende landen naar België. Zij was ongeveer twee jaar onderweg om op 6 april 2019 aan te komen in België. Sindsdien verblijft ze onafgebroken in België. Bovenstaande elementen worden niet betwist door de commissaris-generaal. Ze werd, gelet op haar minderjarigheid, een voogd toegewezen. Momenteel is de verzoekende partij ongeveer zes jaar uit Afghanistan vertrokken.

Thans dringt zich een toekomstgerichte beoordeling op van de vrees voor vervolging wegens verzoekende partij haar langdurig verblijf in Europa. Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd. Hierbij moet worden benadrukt dat er in casu recentere en vollediger landeninformatie voorligt, zoals hoger uiteengezet, dan ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing in april 2022. Tevens moet ook rekening worden gehouden met verzoekende partij haar persoonlijke situatie die sinds het nemen van de bestreden beslissing is geëvolueerd.

Hoewel de verzoekende partij voor haar vertrek uit Afghanistan op veertienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft zij een aanzienlijk deel van haar puberteit, die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa doorgebracht. De jaren van adolescentie vormen tevens een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, het vormen van een eigen identiteit, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen.

Uit haar verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en haar verklaringen ter terechtzitting blijkt onder meer dat de verzoekende partij de Franse taal leert. De verzoekende partij heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming een getuigenis van haar klastitularis neergelegd. Hieruit blijkt dat verzoekende partij analfabeet was op het moment dat zij in België aankwam en zij niet kan lezen, noch kan schrijven in haar moedertaal. Verzoekende partij gaat hier ook reeds vijf jaar naar school.

De bijgebrachte documenten en de afgelegde verklaringen tonen samen aan dat de verzoekende partij sinds haar aankomst is ondergedompeld in de Belgische samenleving. Zo uit voorgaande elementen niet noodzakelijk blijkt dat de verzoekende partij verwesterd is en zich Belgische en Europese waarden en normen op bewuste wijze volledig heeft eigen gemaakt, dient wel te worden vastgesteld dat zij tijdens haar maatschappelijke participatie onmiskenbaar werd en wordt geconfronteerd met een westerse manier van leven alsook westerse waarden en opvattingen, waaronder principes van (religieuze) verdraagzaamheid, gelijkheid tussen mannen en vrouwen en vrijheid van meningsuiting, en dit tijdens een

cruciale fase in haar ontwikkeling als adolescent waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat haar actieve deelname aan de Belgische samenleving via haar opleiding, diverse sociale contacten met onder meer Belgen en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op haar sociale ontwikkeling als minderjarige alsook de manier waarop zij zich gedraagt. Het is aannemelijk dat de verzoekende partij zich, gelet op haar traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving gedurende haar verblijf alhier, onbewust 'westerse' gedragingen, opvattingen en kenmerken eigen heeft gemaakt en dus haar denken en doen gewijzigd heeft, zoals blijkt uit de hierboven besproken stukken van het rechtsplegingsdossier en haar verklaringen ter terechtzitting.

De verzoekende partij is bijgevolg in een identiteitsvormende fase van haar leven blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die heden gelden in de Afghaanse samenleving onder het taliban-regime, wat het risico, dat zij in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst, een dorp van het district Tagab in de Afghaanse provincie Kapisa, zal worden gepercipieerd als aangetast door de Europese waarden en normen, in belangrijke mate verhoogt. Er kan worden aangenomen dat zij deze 'Europese' gedragingen, opvattingen en kenmerken, gelet op haar jonge leeftijd bij vertrek, expressieve en mondige persoonlijkheid alsook haar afwezigheid uit Afghanistan sinds zes jaar, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat zij deze moet verbergen wanneer zij bij terugkeer naar Afghanistan de heersende verstrengde wetgeving, voorschriften, gebruiken, aanbevelingen, regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals heden vormgegeven door de taliban, in acht zal moeten nemen alsook de plaatselijke gebruiken en normen die onder het taliban-regime eveneens aanzienlijk werden aangescherpt. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat de verzoekende partij, grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer de verzoekende partij hiermee niet vertrouwd is en deze ook niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied. De verzoekende partij is in elk geval niet vertrouwd met de religieuze en maatschappelijke regels in Afghanistan die sinds de machtsovername aanzienlijk werden verstrengd. Dit verhoogt, bijkomend het risico dat zij bij terugkeer door haar gebrek aan vertrouwdheid met deze maatschappelijke realiteit de negatieve aandacht van zowel de lokale gemeenschap als de taliban zal trekken in geval van terugkeer.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van de verzoekende partij een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, is de Raad van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en de elementen eigen aan de situatie van de verzoekende partij, zij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat zij hetzij op doorreis, hetzij bij een terugkeer naar haar regio van herkomst, zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij daarbij wordt gepercipieerd als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden, onder meer omwille van haar jonge leeftijd bij vertrek en de duur van haar afwezigheid uit Afghanistan sinds zes jaar, haar verblijf in België als niet-begeleide minderjarige sinds april 2021 en haar sociale ontwikkeling alhier tijdens een cruciale periode als adolescent die onder andere voortvloeit uit haar ervaringen op school en tijdens haar opleiding, op haar werk, tijdens haar vrije tijd, haar diverse activiteiten en haar dagelijkse contacten met leeftijdsgenoten, collega's en leerkrachten.

Bij de beoordeling van de vrees moet rekening worden gehouden met de huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven.

Het is niet mogelijk om met zekerheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met haar profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering of religieuze, morele en/of sociale normoverschrijding. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en haar specifieke profiel, de verschillende stukken die werden voorgelegd en haar verklaringen ter terechtzitting, cumulatief beoordeeld in het licht van de voorhanden zijnde landeninformatie over de huidige Afghaanse context onder het talibanregime en met inachtneming van de onduidelijkheid wat de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan op jonge leeftijd hebben verlaten betreft alsook het voordeel van de twijfel, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Er kan *in casu* een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven godsdienstige of politieke overtuiging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land*” (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), punten 36-37 en 46, 49).

Tevens is er voor de verzoekende partij in haar land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben.

Daarenboven, indien de verzoekende partij door personen uit haar lokale gemeenschap van verwestering wordt beschuldigd, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. Het voorgaande wordt bevestigd in de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023 (p. 145-149).

7.4. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS